AVO.
7385

CONCLUSIONES THEOLOGICÆ DOGMATICO SCHOLASTICÆ

Ex Tractatibus de Deo Creatore Angelorum, Opere sex dierum, Beatitudine & Actibus Humanis.

Juxta mentem Angelici Præceptoris, Quinti Ecclesiæ Doctoris ordinatæ. Varsaviæ ad Ædes Sanctissimi Spiritûs, Ordinis Monachorum S. Pauli primi Eremitæ.

PUBLICIS DISPUTATIONIBUS EXPOSITÆ.

Anno Domini 1777. Mense Junio.

SUB AUSPICIIS
ORTHODOXÆ ECCLESIÆ
PRIMITIVI DOCTORIS
CAPPADOCO - CÆSAREÆ PRÆSULIS ET
PATRIARCHÆ
D. BASILII MAGNI
DICATÆ.

I. DAri Angelos scilicet substantias Spirituales medias inter Deum & animas humanas, de Fide est.

II. Conceptus Spiritualitatis eis competit, ita ut omnem materiæ Physicœ etiam subtilissimam admixtionem prorsus excludat.

III. Uno tempore cum Mundo corporeo conditos fuisse probabilius est.

IV. Cognoscunt seu intelligunt se ipsos per propriam Substantiam, velut Speciem impressam intelligibilem.

V. Nihilominus ad cognitionem distinctorum à se Objectorum indigent speciebus superadditis.

VI. Quas tamen non à rebus accipiunt, sed à Deo in primo Creationis instanti infusas habent.

VII. Pariter secreta cordium, cogitationes mentium, & affectiones voluntatum seclusa revelatione, vel libera manifestatione, certo cognoscere non valent.

VIII. In instanti Creationis acceperunt gratiam, & quidem per propriam dispositionem.

IX. In ipso primo instanti Creationis, absolute peccare non poterant, & quod si in hypothesi peccassent, peccatum in Deum specialiter redundasset.

 X.

X. Pæna intrinseca Angelorum damnatorum eſt obſtinatio, quæ radicaliter provenit ab inflexibilitate arbitrii, ita ut Angelus immobiliter adhæreat Objecto, quod cum plena deliberatione elegerit.

XI. Pæna vero extrinseca provenit ab igne infernali, ut inſtrumento Dei, alligante potentias & causante qualitatem Spiritualem impeditivam ne operentur id, tunc, & quomodo vellent, ſimulque excitativam ad perpetuam conſiderationem ejusmodi alligationis.

XII. Utraque pæna hæc damnatorum, eſt vere æterna, & nunquam habitura finem.

XIII. Solus Deus & unicus eſt causa omnium rerum per Creationem.

XIV. Quamvis sententia Divi Auguſtini ad unum diem naturalem opus Creationis reſtringens, erroris damnanda non ſit, interim expoſitio aliorum de sex diebus naturalibus Scripturæ conformior videtur.

XV. Erroneum eſt in Syſtemate Præadamitico negare Adamum fuiſſe primum ſimpliciter hominem.

XVI. Imago Dei Triunius eſt proprie in anima solum juxta quod fertur vel nata eſt ferri in Deum notitia & amore.

XVII. Beatitudo objectiva Creaturæ rationalis, eſt solus Deus ſine consortio Creaturæ.

XVIII.

XVIII. Prima Beatitudinis formalis actio est visio, proindeque in illa Beatitudo formalis essentialiter consistit.

XIX. Beati necessario amant Deum etiam quo ad exercitium, nec possunt pro libitu ab amore cessare.

XX. Non potest dari pura omissio voluntaria & culpabilis in individuo, quæ sit sine omni actu voluntatis tanquam causa & occasione talis omissionis.

XXI. Homo non tantum in statu innocentiæ fuit liber libertate indifferentiæ, sed etiam defacto est talis.

XXII. Actus humani bonitatem vel malitiam moralem essentialem desumunt ab objecto, quam moralitatem, desumunt etiam à fine extrinseco operantis modo essentialem modo accidentalem.

XXIII. Dantur actus humani indifferentes ad bonum scilicet vel malum in specie.

XXIV. Non tamen dantur indifferentes in individuo.

EX TRACTATU DE AUGUSTISSIMO INCARNATI VERBI MYSTERIO.

I. INcarnatio Verbi Divini est possibilis.

II.

II. Verum non poteſt lumine naturali, aut evidenter poſitive cognosci ejus poſſibilitas.

III. Jamque exiſtit Incarnatio, quia Meſſias à Prophetis deſideratus, à Judæis expectatus pridem advenit.

IV. Et conveniens fuit Deo, Incarnari.

V. Porro naturæ humanæ Incarnatio fuit conveniens convenientiâ utilitatis.

VI. Nihilominùs convenientiùs fuit, Verbum incarnari, quam Patrem aut Spiritum Sanctum.

VII. Incarnatio quidem non fuit ſimpliciter neceſſaria ad reparationem generis humani.

VIII. Sed ſuppoſito, quod Deus non voluerit alio modo hominem liberare, niſi exigendo ab eo ſatisfactionem talem, quæ condigna ſit ac æqualis, & homo purus etiam gratiîs ornatus Deo ſatisfacere ad æqualitatem perfectam, ſive de condigno non potuiſſet pro peccato.

IX. Satisfactio vero Chriſti Domini ex ſuo valore intrinseco fuit ſufficiens pro omnibus peccatis humani generis.

X. Quinimo etiam ſuperabundans & excedens.

XI. Eſtque valoris perſonalis ſimpliciter infiniti in genere moris.

XII. Inſuper fuit ex toto rigore juſtitiæ.

XIII.

XIII. Si Adam non peccasset Christus vi præsentis Decreti non venisset.

XIV. Nec humanitas Christi per absolutam quoque potentiam Dei potuit mereri sive de condigno, sive de congruo Incarnationem.

XV. Beata virgo potuit de congruo mereri quod esset Mater Christi Domini, non tamen de condigno.

XVI. At antiqui Patres meruerunt de congruo Incarnationem & quantum ad substantiam, & quantum ad accelerationem aliasque circumstantias.

XVII. Unio Verbi cum humanitate facta est in persona atque adeo in Christo non sunt duæ personæ, ast natura humana & Divina in eadem Persona Verbi subsistunt.

XVIII. Etiam in Christo post unionem duæ sunt naturæ integræ, distinctæ, inconfusæ, Divina scilicet & humana, sicve Unio Verbi cum humanitate non est facta in natura.

XIX. Porrò Persona Christi est verè & propriè composita tum ex natura Divina, & humana, tum ex subsistentia Verbi & humanitate.

XX. Neque negari potest in Christo vera & realis idiomatum communicatio: unde hæ propositiones sunt veræ & propriæ *Deus est homo*, *homo est Deus*, non solum veritate terminorum, sed etiam veritate prædicationis.

XXI.

XXI. Verbum assumpsit veram Carnem, verum Corpus, veram non phantasticam humanitatem.

XXII. Et non attulit è Cælo, sed ex Maria Virgine accepit.

XXIII. Quæ tam in partu, quam etiam post partum fuit & permansit Virgo.

XXIV. Asserendum quoque de fide Verbum Divinum assumpsisse humanam voluntatem; proinde in Christo fuit non una tantum sed duplex voluntas Divina & humana, non una tantum, sed duplex operatio.

XXV. Neque Honorius I. Papa in suis ad Sergium datis Epistolis, adhæsit Monothelitis cum non tenuerit, aut docuerit errorem unius voluntatis & operationis in Christo.

AD MAJOREM DEI GLORIAM B. V. M.

Honorem S.S. P.P. Cultum & Venerationem.